

говый наслѣдникъ Юстиніанъ Ринотметъ, като не-
 можа да търпи такъвъ единъ срамъ за Источ-
 но-Римскѣ-тъ Имперіѣ, отказа годишне-то плащане
 на Българи-ты, събра голѣмѣ войскѣ и тръгна на
 срѣщѣ имъ съ намѣреніе да ги исчисти съвсѣмъ изъ
 Мисіѣ. Въ това врѣмя Българска-та войска бѣше
 навлѣзла въ Тракіѣ да опустошава нѣкои Гръцкы
 градове: заради това той наадна съ голѣмѣ-тъ си
 силѣ испърво на тѣѣ войскѣ и подиръ едно кръ-
 вопроливно сраженіе, разби ѣ. Слѣдъ тѣѣ побѣдѣ
 Императоръ-тъ мисляше, че ся е счюпило вече Бъл-
 гарско-то крило, та науми да остави войскы-ты си
 подъ прѣдводителство на свои - ты военачалници
 а самъ той да ся върне. Нъ въ врѣмя на врыщане-
 то му друга Българска войска, скрита въ горѣ-тъ,
 ненадѣйно излиза и напада отгорѣ му, та испотрѣпва
 повече отъ половинѣ-тъ войскѣ, що была съ него, а
 той самъ едвамъ сполучилъ да избѣгне и да ся за-
 твори въ Цариградъ.

Приказва ся, че когато щялъ да умре Батай,
 за друго нищо не му было жяль, освѣнь че неумрѣлъ
 въ бой. Това ся види отъ послѣдны-ты въ живота му
 думы: »О! Фортуно, великая нуждо! защо мя нео-
 стави да си поживѣѣмъ още, та да умрѣ юнашкы на
 бой съ мечъ въ рѣкѣ?!«

ТРЕБЕЛЬ.

По Батая за Българскы Господарь срѣщаме Тре-
 беля, человекъ великодушень и отличень не само по
 военны-ты си дѣла, нъ и по политическы-ты си от-